

Arrest

nr. 261 009 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, en te zijn geboren op X 1999 in het dorp X, in de Upper River Region van Gambia. U bent etnisch Fula. U heeft uw hele leven in het dorp Lamoi doorgebracht. Uw Guineese vader en uw Nigeriaanse moeder zijn een lange tijd geleden uit Nigeria gevlucht en vestigden zich in Gambia, in het huis van hun kennissen B.D. en M., alwaar u werd geboren. Uw vader stierf enkele dagen na uw geboorte, uw moeder stierf wanneer u ongeveer elf jaar oud was [in het jaar 2010]. Sinds het jaar 2008 ging u naar de lagere school, en na de dood van uw moeder steunde B. u even, maar al gauw diende u zelf uw lunchgeld voor school te betalen. Dit deed u door in het weekend brandhout te verkopen op de markt.

Soms werkte u ook op de landbouvvelden van B.. Toen u in de vijfde graad was, verplichtte B. u om op zijn velden te werken in plaats van uw overgangsexamen naar de zesde graad af te leggen. U stemde toe, maar het jaar erop wilde u zeker uw examen afleggen. Omdat u bang was voor de reactie van B., vluchtte u op de dag van het examen naar een vriend. Toen B. dit te weten kwam, zocht hij u op en mishandelde hij u ernstig. Dit gebeurde in de eerste helft van het jaar 2014. U ging daarna niet meer terug naar B., maar u ging wonen en werken bij een bakker, genaamd L.. U werkte er 's nachts en 's morgens, en ging overdag naar school.

Wanneer u in de bakker werkte, leerde u S. kennen. S. werkte voor twee slagers. Hij bracht koeien naar de slachthuizen wanneer de slagers daarom vroegen. Hij vroeg of u extra geld wilde verdienen door hem daarbij te helpen, en u stemde toe. Enige tijd na uw overgangsexamen ging u een eerste keer mee met S.. Nadien ging u telkens mee wanneer het voor S. te veel werk was om de koeien alleen te halen. Op 27 februari 2016 werden de slagers, genaamd D. en M.L., gearresteerd door de Dental Association, een organisatie die eigenaars van koeien ondersteunt. S. was die dag verdwenen. Het bleek dat S. en de twee slagers koeien stalen om ze daarna te slachten en te verkopen. De bakker, L., raadde u aan om eveneens te vluchten gezien u anders zou worden gearresteerd. U ontvluchtte Gambia de volgende dag, op 28 februari 2016.

Net voor dit probleem was voorgevallen, had u ook uw huidige verloofde, genaamd R.J., zwanger gemaakt. De vader van R. is zeer gelovig en hij dreigde ermee u te laten arresteren aangezien u zijn minderjarige dochter had bezwangerd en niet wilde betalen voor haar bevalling. De angst die u voor haar vader heeft, is een tweede reden voor uw vlucht. Op dit moment leeft R., samen met jullie zoon O., in de stad Serekunda, in Gambia.

U reisde via Senegal en Niger naar Libië. U verbleef er zeven à acht maanden, en reisde daarna – op 8 november 2016 – per boot naar Italië. U heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend in Italië, maar u werd er tot twee maal toe geweigerd. U reisde daarna door naar België, alwaar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 7 maart 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst, kan niet met zekerheid worden vastgesteld of u wel degelijk de Gambiaanse nationaliteit heeft. U stelde immers dat uw vader de **Guineese nationaliteit** had (zie notities CGVS, p.8) en dat uw moeder de **Nigeriaanse nationaliteit** had (zie notities CGVS, p.10). Zij zouden samen uit Nigeria zijn gevlucht omdat de familie van uw moeder hen niet toestond om te huwen (zie notities CGVS, p.7). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe u **zelf de Gambiaanse nationaliteit** kunt hebben, gezien u volgens de Gambiaanse nationaliteitwetgeving ten minste één ouder van Gambiaanse nationaliteit dient te hebben alvorens u de Gambiaanse nationaliteit ook zelf kan verwerven (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blauwe map). U heeft ook geen enkel identiteitsdocument neergelegd die uw werkelijke nationaliteit kan bewijzen (zie notities CGVS, p.5). Gevraagd om welke redenen u nooit Gambiaanse identiteitsdocumenten heeft verkregen, antwoordde u initieel dat u geen geld had om documenten aan te vragen. Wanneer gevraagd werd of het niet verplicht is om een identiteitskaart te hebben in Gambia, antwoordde u – opeens - dat u daarvoor achttien jaar oud moet zijn [terwijl u slechts – volgens uw verklaringen – in het jaar 1999 werd geboren en Gambia ontvluchtte in het jaar 2016 – op zeventienjarige leeftijd]. U stelde dat u enkel een geboorteakte had in Gambia, en deze door uw moeder werd gebruikt om u aan de school in te schrijven. Geenszins heeft u deze geboorteakte – het enige document dat uw nationaliteit enigszins kan bewijzen – neergelegd in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, en sterker nog, u wist niet eens waar de akte zich

op dit moment bevindt. **Het dient opgemerkt dat het CGVS op geen enkele manier objectief kan vaststellen of u werkelijk de Gambiaanse nationaliteit bezit en of u werkelijk in Gambia bent geboren. Uit uw verklaringen kan immers niet worden afgeleid hoe u de Gambiaanse nationaliteit zou kunnen hebben verworven - gezien uw vader Guineeeër was, en uw moeder een Nigeriaanse - , en u deed geen enkele inspanning uw verklaringen te onderbouwen met objectieve documenten. In die zin, kan uw verklaring de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, slechts worden gezien als een blote bewering, en verkeert het CGVS dus in het ongewisse over uw werkelijke land van origine, waartegenover uw vrees bij terugkeer dient te worden beoordeeld.**

Verbazend betreft eveneens uw duidelijke desinteresse aangaande uw werkelijke nationaliteit en herkomst, en de geringe moeite die u heeft gedaan om uw werkelijke origine zelf vast te stellen of te bewijzen voor het CGVS. Zo was u niet op de hoogte of uw vader ooit Guineese identiteitsdocumenten bezat (zie notities CGVS, p.8), en evenmin was u op de hoogte of uw moeder ooit Nigeriaanse identiteitsdocumenten bezat (zie notities CGVS, p.10). U heeft immers, na de dood van uw ouders, **nooit iets gevraagd** aan uw stiefmoeder, M., in verband met de nationaliteit van uw ouders, of de identiteitsdocumenten die uw ouders mogelijks zouden hebben achtergelaten na hun dood. U stelde – danig bij de haren getrokken - dat u weet dat ze die [identiteitsdocumenten] niet hebben, aangezien uw ouders nog zeer jong waren voor ze in Gambia aankwamen. U voegde eraan toe dat u er niet aan heeft gedacht om zulke dingen aan uw ouders te vragen. Gevraagd hoe u zeker weet dat uw ouders geen identiteitsdocumenten hebben achtergelaten, antwoordde u – danig weinig ernstig – dat u uw moeder niet zag met documenten. Ook wanneer u volwassen werd, heeft u er nooit aan gedacht om aan [uw stiefmoeder] M. de achtergelaten documenten van uw ouders op te vragen. **Dat het u – zowel toen als nu - niet zou interesseren welke nationaliteit uw vader en moeder hebben, en welke nationaliteit u dus zélf kan verwerven, snijdt danig weinig hout. Zeker, wanneer de problemen die u heeft gehad in het land waar u verbleef, namelijk Gambia, in aanmerking worden genomen; en de mogelijkheden tot bescherming die het land van uw werkelijke nationaliteit u zou kunnen bieden. Echter, blijkt u ook op heden nog steeds absoluut niet geïnteresseerd in uw effectieve herkomst, hetgeen enkel afbreuk doet aan de ernst van de door u opgeworpen problemen die zich in Gambia zouden hebben voorgedaan. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u alles in het werk zou stellen om na te gaan hoe u zich tegen deze problemen zou kunnen beschermen.** Gevraagd of u ook zélf de Guineese nationaliteit kan krijgen, gezien uw vader Guineeeër was, antwoordde u – weinig ernstig – dat u het niet weet en dat u het zelfs niet heeft geprobeerd (zie notities CGVS, p.9). U zei dat u uw familie aan moeder- en vaderskant niet kent, en dat u enkel uw nationaliteit zou kunnen bepalen als u uw familie zou kennen, maar dat u er de kans niet toe had. Gevraagd of u dan nooit naar uw werkelijke familie had gezocht, door bijvoorbeeld vragen te stellen aan uw stiefvader B., antwoordde u – opnieuw danig weinig aannemelijk – dat u het niet heeft gevraagd, en dat u weet dat hij u sowieso niet zou helpen, omdat u geen idee heeft of hij de familie van uw ouders wel kent. Uiteindelijk gevraagd of u ooit andere zaken heeft ondernomen om meer informatie over uw familie te bekomen, en of u bijvoorbeeld ooit naar de [Nigeriaanse of Guineese] ambassade ging, antwoordde u simpelweg ontkennend en stelde u dat nooit te hebben gedaan. Gevraagd om welke redenen u dit niet deed, antwoordde u dat u er niet aan heeft gedacht (zie notities CGVS, p.10). Zelfs wanneer [uw stiefmoeder] M. u had verteld over het feit dat uw moeder een Nigeriaanse was die uw vader in Nigeria leerde kennen, heeft u niets verder gevraagd, en u stelde – nietszeggend – dat uw moeder er zelf nooit iets over had verteld. **Het dient dan ook opgemerkt dat u geen enkele ernstige inspanning heeft geleverd om uw werkelijke nationaliteit vast te stellen, en Guineese dan wel Nigeriaanse, nationaliteitsdocumenten te bemachtigen, om op die manier de bescherming in te roepen van de Guineese dan wel Nigeriaanse autoriteiten, tegen de problemen die u in Gambia heeft ondervonden.** Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker tot internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 847/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. **Volgend hieruit, kan worden verwacht dat u, als een persoon met de Nigeriaanse, Guineese of mogelijks dubbele nationaliteit, alles in het werk zou stellen om de bescherming van de Nigeriaanse of Guineese autoriteiten in te roepen, indien u ernstige problemen zou ondervinden in Gambia. U maakt immers aanspraak op één of beide nationaliteiten, en u heeft doorheen het persoonlijk onderhoud geen enkele vrees ten opzichte van Guinee of Nigeria geuit.**

Voorts, naast het feit dat hierboven werd vastgesteld dat u naar alle waarschijnlijkheid aanspraak kan maken op de Guineese of Nigeriaanse nationaliteit, kan eveneens worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw – vermeende – land van herkomst, namelijk Gambia, klaarblijkelijk geen verband houden met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk een vrees wegens ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen kan enkel worden afgeleid dat deze door u aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn, en dat u derhalve niet in aanmerking komt voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. U verklaarde immers Gambia te hebben verlaten omdat u er (1) wordt gezocht door de Dental Association – een associatie die de belangen van veehouders behartigt (zie notities CGVS, p.14) – omwille van veediefstal (zie notities CGVS, p.16 en p.19); en (2) gezocht wordt door de vader van uw verloofde die u per ongeluk bezwangerde (zie notities CGVS, p.15).

Bovendien, kunnen aan deze verklaringen over de vervolgingsfeiten die zich in Gambia zouden hebben voorgedaan, überhaupt geen geloof worden gehecht. Uw relaas is immers doorspekt met weinig overtuigende of geloofwaardige verklaringen, en u bleek evenmin in staat een duidelijke vrees bij terugkeer te formuleren.

Wat betreft uw vrees voor de Dental Association, en de gevangenisstraf die u zou moeten uitzitten wanneer u door hen zou worden gearresteerd, dient het volgende te worden vastgesteld. U vertelde dat u uw kennis, S., hielp met het verzamelen van koeien, die u naar de slagers bracht om te worden geslacht (zie notities CGVS, p.14). U ging deze koeien zoeken bij schemering, en altijd samen met S.. S. betaalde u daarna een bedrag voor uw hulp. **Het is dan ook danig verwonderlijk dat u zichzelf op geen enkel moment enige vraag heeft gesteld bij deze gang van zaken.** Zelfs wanneer uw baas in de bakkerij [L.] u niet lang voor de start van uw problemen [op 27 februari 2016] letterlijk vroeg of deze koeien gekocht dan wel gestolen waren, bleek u er absoluut niet bij stil te staan, en u diende dan ook een antwoord schuldig te blijven (zie notities CGVS, p.14). U schuift alle verantwoordelijkheid door naar S. door te stellen dat u niet weet of ze zijn gestolen of gekocht, en dat S. u gewoon kwam opzoeken om een koe te gaan halen. U heeft de slagers waarvoor u de koeien haalde nooit ontmoet, gezien u werkte voor S., maar u voegde eraan toe dat de slagers wél wisten dat u S. hielp. De plaatsen alwaar u de koeien samen met S. ging halen, waren u – vreemd genoeg onbekend. U kon enkel – tergend vaag – zeggen dat het plaatsen waren waar veel koeien waren, die soms dichtbij en soms verafgelegen waren (zie notities CGVS, p.16). Gevraagd of u dan ooit met personen praatte voor u de koeien ging meenemen, antwoordde u, wederom danig ongeïnteresseerd, dat u niet weet wat hij [S.] doet om een koe te verkrijgen (zie notities CGVS, p.17). Hij brengt de koe [ergens vandaan] en dan begeleidden jullie die samen naar de slagerij. Het kan enkel danig verbijsterend worden genoemd wanneer u opeens stelde dat u 100 procent zeker was dat de koeien door de slagers gekocht waren. **U ging immers, zonder op de hoogte te zijn van een enkel detail en zonder de slagers ooit te hebben ontmoet, bij schemerdonker, koeien halen op plaatsen die u niet kent. Sterker nog, u ging de koeien niet zelf halen, u wachtte op S..** Dat u plotsklaps tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u zeker bent dat de koeien niet waren gestolen, snijdt dan ook geen hout, want u heeft tijdens het uiteenzetten van uw problemen in vrij relaas aangegeven de zaak nooit met S. te hebben besproken, noch heeft u het zich ooit iets in verband met de koeien afgevraagd, en – daarenboven – de koeien bleken uiteindelijk wel degelijk gestolen (zie notities CGVS, p.13-14). Wanneer de slagers werden gearresteerd en S. vluchtte [op 27 februari 2016], moet u opnieuw steunen op de bijstand van uw bakkersbaas, die u informeerde over het incident (zie notities CGVS, p.16), én die uw verblijfplaats heeft verzwegen wanneer de politie u in de bakkerij kwam opzoeken om u te arresteren (zie notities CGVS, p.14). **U blijkt, tijdens het persoonlijk onderhoud, uw rol in deze koeiendiefstallen dan ook systematisch te minimaliseren door op te werpen dat u een speelbal was van de gebeurtenissen, met weinig controle over uw eigen acties. Echter, is het weinig ernstig dat u zich danig geringe vragen zou stellen bij een onderneming waarin u zich uit vrije wil heeft begeven, en waaruit u geld slaat, en zodoende maakt u uw profiel als slachtoffer van het hele gebeuren absoluut niet aannemelijk.**

Ten slotte, dient nogmaals benadrukt, dat de problemen die u bij terugkeer naar Gambia zou verkrijgen in verband met deze diefstallen, gewoonweg de gevolgen zijn van het Gambiaanse strafrecht, en geenszins te maken hebben met vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Gevraagd wat er zou gebeuren wanneer u vandaag naar Gambia zou terugkeren, antwoordde u dat u zou worden gearresteerd door de Dental Association, die een akkoord heeft met de [Gambiaanse] autoriteiten, en dat u een gevangenisstraf zou krijgen van vijf jaar (zie notities CGVS,

p.16). U voegde eraan toe dat de twee gearresteerde slagers ook in de gevangenis verbleven, maar dat één van hen ziek werd en overleed. Gevraagd of u bang bent om te worden gearresteerd [bij terugkeer], antwoordde bevestigend. Gevraagd of er nog andere dingen kunnen gebeuren wanneer u zou terugkeren, antwoordde u dat de vader van uw verloofde u zou laten arresteren [om andere redenen - zie verder]. Het dient dan ook opgemerkt dat u in Gambia de wet heeft overtreden, en dat u omwille van deze overtreding – na een gerechtelijke procedure - mogelijks een gevangenisstraf moet uitzitten. Het gegeven dat u al dan niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u deze overtreding beging, doet hier niet terzake, en de beoordeling van deze omstandigheden ligt enkel in handen van het Gambiaanse gerecht. Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat u onterecht of onredelijk zwaar zou worden veroordeeld. U stelde immers zelf dat ze [de Gambiaanse autoriteiten] gewoon de wet gaan toepassen om de dieven van de koeien te straffen (zie notities CGVS, p.21).

Wat betreft uw vrees voor de vader van uw verloofde R., die u per ongeluk bezwangerde wanneer zij nog minderjarig was, dient opgemerkt, dat ook betreft deze problemen geen nexus bestaat met één van de vijf criteria die voorzien zijn in de Conventie van Genève. U stelde dat de vader van R. u naar de politie zou brengen (zie notities CGVS, p.15) en dat hij u zou laten arresteren (zie notities CGVS, p.16). Opnieuw dient opgemerkt dat een beoordeling van uw daden in handen ligt van het Gambiaanse gerecht. Het gaat hier immers om een interpersoonlijk conflict, en de vader van R. heeft dan ook het recht klacht tegen u neer te leggen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u – ook in deze zaak – onterecht of onredelijk zwaar zou worden bestraft of veroordeeld voor uw daden.

Bovendien, kan niet worden ingezien om welke redenen de vader van R. u nog steeds zou willen aangeven aan de politie, **gezien u van plan bent om met R. te huwen** (zie notities CGVS, p.18-19). Gevraagd om welke redenen de vader nog steeds problemen maakt, terwijl u R. wil huwen, antwoordde u – danig verbazend – dat enkel R. zelf weet dat u haar wil huwen, maar dat de vader het niet weet (zie notities CGVS, p.18). Uw handelingen zijn dan ook **absoluut niet logisch**, gezien u uw verlovings niet aan de vader heeft bekendgemaakt, vanwege hypothetische gevolgen die deze bekendmaking met zich mee zouden brengen. U stelde immers dat de vader zou zeggen dat een huwelijk niet legaal is voor de islam omdat het al werd geconsumeerd (zie notities CGVS, p.18). U stelde dat u zeker bent dat hij niet aanwezig zou zijn op het huwelijk (zie notities CGVS, p.19). **Aldus, kan enkel worden vastgesteld, dat u een mogelijke oplossing voor het probleem gewoonweg niet aan de vader heeft gecommuniceerd.** Verder, blijft u vervallen in vage en onlogische verklaringen door te stellen dat haar vader sowieso problemen zou maken mocht u voorstellen haar te huwen, dat u haar enkel in België, of buiten Gambia, zou kunnen huwen; en dat er binnen de islamreligie geen oplossing bestaat voor een dergelijk probleem (zie notities CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd wat het probleem zou zijn wanneer u met R. zou huwen, als gezin alleen zou gaan wonen, of ergens anders in Gambia zou gaan wonen, antwoordde u – zonder enige logische uitleg – dat uw religie zo een relatie niet wil. U stelt simpelweg dat ze dit in Gambia niet zouden accepteren, en dat u zich in Gambia ook niet kan verbergen [voor de vader van R.]. **Dat u de mogelijke oplossing van dit probleem niet eens gecommuniceerd heeft aan uw vermeende vervolger – de vader van R. – omwille van hypothetische, en weinig logische, gevolgen van deze bekendmaking, is danig weinig aannemelijk, en zodoende kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u met de vader van R. heeft – of zult hebben bij terugkeer naar Gambia.**

Wat betreft de mishandeling door uw stiefvader B. omwille van het feit dat u zijn huis verliet om school te kunnen lopen (zie notities CGVS, p.12-13), dient opgemerkt, dat u in verband hiermee geen verdere vrees heeft geformuleerd. Na dit incident bent u immers nooit naar het huis van B. en M. teruggekeerd, heeft u geen problemen meer gehad met B. (zie notities CGVS, p.17), en heeft u geen contact meer met hem gehad (zie notities CGVS, p.18).

Ten slotte, dient opgemerkt dat u aan het einde van het persoonlijk onderhoud, opeens - uit het niets - opwerpt dat u vreest voor uw leven indien u naar Gambia zou terugkeren. Dat u voor uw leven zou moeten vrezen bij terugkeer naar Gambia, komt echter nergens uit uw verklaringen over de hierboven besproken problemen naar voren. Gevraagd om welke redenen u plots stelt dat uw leven in gevaar is, zei u dat u uw twee problemen heeft uitgelegd, dat het niet goed zou zijn voor uw leven als u terug voet zou zetten in Gambia (zie notities CGVS, p.21). U daarop uitgelegd dat de problemen die u uiteenzette vreemd zijn aan de Conventie van Genève, waardoor u voor deze problemen geen internationale bescherming kan ontvangen; gesteld dat u nooit eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde te vrezen voor uw leven, en gevraagd om welke redenen u dit opeens opwerpt, antwoordde u enkel dat u uw twee problemen heeft uitgelegd, dat u geen idee heeft hoe alles is gebeurd, en dat u geen familie meer heeft in Gambia (zie notities CGVS, p.22).

Het dient enkel opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te moeten vrezen voor uw leven bij terugkeer naar Gambia, noch omwille van de twee door u uiteengezette problemen, noch om andere redenen. U stelde aan het einde van het gehoor ook niets meer te willen toevoegen (zie notities CGVS, p.22).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingen wet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Met oog op het Verdrag van Genève

Verzoeker laat, aan uw Raad, of het verhaal van de verzoeker binnen de voorwaarden van het Verdrag van Genève valt betreffende de vluchtelingenstatus.

2. Met oog op de subsidiaire bescherming status

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrezen van verzoeker - quod non - dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b), c) van de vreemdelingenwet.

[...]

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden.

Vanwege van de feiten dat Gambiaanse autoriteiten aan verzoeker verwijt, riskeert hij naar gevangenis worden gestuurd.

Volgens de objectieve bronnen, zijn er veel problemen gevangenis van Gambia betreffende het respect van de rechten van gevangenen en de voorwaarden van detentie.

Amnesty International, in een artikel behandelend de mensenrechtenkwesties, zei dat: [...]

Het geval van de gevangenis Mile 2 is representatieve van de staat van de andere gevangnissen in Gambia. In deze gevangenis waren er heel veel gewelddaden achter deze muren : [...]

In de EASO van december 2017 over Gambia, verklaard deze instelling betreffende de Gambiaanse gevangenisstelsel : [...]

In het aanzicht van deze informaties, is het duidelijk dat verzoeker een hoog risico heeft om een slecht behandeling te zijn. Bovendien in deze voorwaarden, is er geen garantie dat hij zal een rechtvaardig proces hebben in geval van terugkeer naar Gambia.

[theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van het EVRM]

Verzoeker loopt in Gambia een reële risico op ernstige schade op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu betwist verwerende partij niet dat verzoeker afkomstig uit de provincie van Punjab [sic] is.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a), b), c) van de vreemdelingenwet."

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"a. Wat betreft de afwezigheid van identiteitsdocumenten

Verzoeker heeft geen bewijs tonend dat hij van Gambia aankwam maar er zijn redenen voor deze afwezigheid van identiteitsdocumenten.

Ten eerste had hij nooit enig identiteitsdocument en hij had nooit een nood van deze documenten.

Ten tweede deed hij het verzoek nooit om het te krijgen want hij dacht dat het nutteloos voor hem was om dit soort documenten te hebben.

Ten slotte en vanwege zijn vertrek, is het onmogelijk voor hem documenten verkrijgen die zijn identiteit bewijzen omdat hij geen netwerk in Gambia heeft die hem kan helpen om documenten die zijn identiteit bewijst.

b. Wat betreft zijn ouders

Verzoeker heeft zijn moeder nooit gevraagd naar haar verleden met zijn vader omdat hij nooit de mogelijkheid gehad heeft omdat ze stierf toen hij nog jong was.

Helaas heeft hij geen document tonend de dood van zijn ouders vanwege de elementen die we hierboven geschetst hebben.

Bovendien werden zijn ouders begraven zonder dat iemand in de Gambiaanse administratie op de hoogte was van hun dood.

c. Wat betreft zijn vrezen van terugkeer naar Gambia

Volgens de informatie dat verzoeker had, is zijn leven nog steeds in gevaar omdat het onderzoek gelanceerd door Dental Association nog gaande is, en de slagers zijn nog steeds in gevangenis.

Verzoeker houdt met de verklaringen die hij zei tijdens zijn persoonlijk onderhoud betreffende deze deel van zijn verhaal.

d. Wat betreft de problemen met de vader van zijn verloofde en de relatie met B.D.

Verzoeker verliet ook Gambia vanwege een probleem met de vader van zijn verloofde R..

Inderdaad hebben R. en verzoeker een kind buiten het huwelijk gehad en daardoor heeft de vader van R. een klacht ingediend tegen verzoeker. R. komt van een religieuze familie en om deze redenen was haar vader erg boos toen hij deze zwangerschap ontdekte.

Sindsdien is het onlogisch voor verzoeker om een relatie te hopen hebben met de moeder van zijn kind. Bovendien is er een risico voor verzoeker om opgesloten te worden en zoals we hierboven getoond hebben, werden de voorwaarden van detentie in Gambia bekritiseerd door internationale organisaties.

Ten slotte en betreffende zijn relatie met B.D., heeft verzoeker geen meer contact met deze laatstgenoemde sinds jaren (ongeveer 2014). Ondanks het feit dat verzoeker met opgroeide, het conflict, dat ze hadden, was zo gewelddadig dat sindsdien hebben ze niet gesproken. Daardoor kan verzoeker geen hulp van B.D. krijgen in geval van terugkeer naar Gambia.

e. Wat betreft het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel]".

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. JUSITCEINFO.NET, « David Colley, le pire directeur de prison de Gambie », 14.07.2020 (beschikbaar op : [URL]);

4. JUSITCEINFO.NET, « La vérité derrière les murs de Mile 2, le « cinq étoiles » de Jammeh », 22.06.2020 (beschikbaar op : [URL])

5. Amnesty International, « Gambie. De graves problèmes relatifs aux droits humains soulevés lors d'un entretien avec le président », 02.05.2019 [URL]

6. European Asylum Support Office (EASO), "EASO country of origin information report : The Gambia country focus", December 2017, p.35-36 (beschikbaar op : [URL]).

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Verzoeker voert een schending aan van artikel 17 van het KB CGVS, maar licht niet toe op welke wijze dit artikel geschonden is. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “*midde*” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een wettelijke bepaling aan te halen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden is.

6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

7. Blijkens de bestreden beslissing dient vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij over de Gambiaanse nationaliteit beschikt en dat deze voorgehouden nationaliteit – gelet op zijn verklaringen aangaande de Guineese nationaliteit van zijn moeder en de Nigeriaanse nationaliteit van zijn vader – niet aannemelijk is.

Inzake de motivering omtrent zijn nationaliteit en identiteitsdocumenten verweert verzoeker zich door te stellen dat hij nooit een identiteitskaart heeft gehad, dat hij dacht dat het nutteloos was voor hem om dit soort documenten te hebben en dat het onmogelijk is voor hem om documenten te verkrijgen die zijn identiteit bewijzen omdat hij geen netwerk heeft in Gambia. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn ouders stierven toen hij nog jong was en dat hij geen documenten heeft ter staving van het overlijden van zijn ouders.

Verzoekers verweer is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die op basis van de voorhanden zijnde gegevens terecht stelt:

- gezien verzoeker stelde dat zijn vader de Guineese nationaliteit had en zijn moeder de Nigeriaanse nationaliteit, kan niet worden ingezien hoe verzoeker zelf de Gambiaanse nationaliteit kan hebben, aangezien hij volgende de Gambiaanse nationaliteitwetgeving ten minste één ouder van Gambiaanse nationaliteit dient te hebben om de Gambiaanse nationaliteit te verwerven;
- verzoeker legde wijzigende verklaringen af aangaande de reden waarom hij nooit Gambiaanse documenten verkregen heeft;
- verzoeker stelde dat hij een geboorteakte had in Gambia, maar heeft deze niet neergelegd in het kader van de procedure en wist ook niet waar de akte zich bevond;
- verzoeker heeft geen enkele inspanning geleverd om zijn werkelijke nationaliteit vast te stellen en om Guineese dan wel Nigeriaanse, nationaliteitsdocumenten te bemachtigen teneinde op die manier de bescherming in te roepen - van de Guineese dan wel Nigeriaanse autoriteiten - tegen de problemen die verzoeker in Gambia ondervonden heeft.

Aangezien verzoeker tot op heden geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit en nationaliteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing kan uit verzoekers verklaringen kan, in acht genomen de Nigeriaanse nationaliteit van zijn moeder en de Guineese nationaliteit van zijn moeder, niet worden afgeleid hoe hij de Gambiaanse nationaliteit zou kunnen verworven hebben. Verder blijkt dat verzoeker geen ernstige inspanningen heeft gedaan om zijn werkelijke nationaliteit vast te stellen en documenten te bemachtigen. Verzoeker biedt geen helder zicht op zijn identiteit en nationaliteit.

In dit kader dient voorts opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de asielzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of, indien staatloos, van herkomst. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoeker en is het zijn verantwoordelijkheid om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoeker zijn nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. Verzoeker toont gezien zijn afwezige documenten en gebrekkige verklaringen geen nationaliteit aan.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij geen documenten trachtte te bekomen omdat het nutteloos was voor hem, dient opgemerkt dat hij bij het CGVS initieel nog verklaarde dat hij geen geld had voor identiteitsdocumenten en vervolgens dat hij daarvoor 18 jaar oud moest zijn. Bovendien is het vaststellen van verzoekers nationaliteit en het bekomen van documenten ter staving hiervan allesbehalve nutteloos voor verzoeker, te meer gezien verzoeker meent dat hij omwille van de door hem aangehaalde problemen in Gambia bescherming nodig heeft en hij hiervoor, gelet op het principe van

internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van nationale bescherming, eerst de nationaliteit en bescherming dient te benutten waarop hij aanspraak kan maken.

8. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker brengt geen enkel document bij ter staving van zijn asielrelaas, noch op het CGVS, noch in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

De vaststelling dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit en geen bevredigende verklaring heeft voor de afwezigheid van deze documenten vormt, gelet op het voorstaande, bovendien een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

9. Wat betreft verzoekers vrees voor de Dental Association in Gambia stelt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn leven nog steeds in gevaar is omdat het onderzoek door Dental Association nog steeds gaande is en de slagers nog steeds in de gevangenis zitten. Hij stelt tevens te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoeker slaagt er met het louter volharden in zijn verklaringen en benadrukken van zijn vrees echter niet in de terechte en pertinente motiveringen in de bestreden beslissing, waarbij de door verzoeker aangehaalde (vervolgings)feiten als ongeloofwaardig werden bevonden, te weerleggen. De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bovendien, kunnen aan deze verklaringen over de vervolgingsfeiten die zich in Gambia zouden hebben voorgedaan, überhaupt geen geloof worden gehecht. Uw relaas is immers doorspekt met weinig overtuigende of geloofwaardige verklaringen, en u bleek evenmin in staat een duidelijke vrees bij terugkeer te formuleren.

Wat betreft uw vrees voor de Dental Association, en de gevangenisstraf die u zou moeten uitzitten wanneer u door hen zou worden gearresteerd, dient het volgende te worden vastgesteld.

U vertelde dat u uw kennis, S., hielp met het verzamelen van koeien, die u naar de slagers bracht om te worden geslacht (zie notities CGVS, p.14). U ging deze koeien zoeken bij schemering, en altijd samen met S.. S. betaalde u daarna een bedrag voor uw hulp. Het is dan ook danig verwonderlijk dat u zichzelf op geen enkel moment enige vraag heeft gesteld bij deze gang van zaken. Zelfs wanneer uw baas in de bakkerij [L.] u niet lang voor de start van uw problemen [op 27 februari 2016] letterlijk vroeg of deze koeien gekocht dan wel gestolen waren, bleek u er absoluut niet bij stil te staan, en u diende dan ook een antwoord schuldig te blijven (zie notities CGVS, p.14). U schuift alle verantwoordelijkheid door naar S. door te stellen dat u niet weet of ze zijn gestolen of gekocht, en dat S. u gewoon kwam opzoeken om een koe te gaan halen. U heeft de slagers waarvoor u de koeien haalde nooit ontmoet, gezien u werkte voor S., maar u voegde eraan toe dat de slagers wél wisten dat u S. hielp. De plaatsen alwaar u de koeien samen met S. ging halen, waren u – vreemd genoeg onbekend. U kon enkel – tergend vaag - zeggen dat het plaatsen waren waar veel koeien waren, die soms dichtbij en soms verafgelegen waren (zie notities CGVS, p.16). Gevraagd of u dan ooit met personen praatte voor u de koeien ging meenemen, antwoordde u, wederom danig ongeïnteresseerd, dat u niet weet wat hij [S.] doet om een koe te verkrijgen (zie notities CGVS, p.17). Hij brengt de koe [ergens vandaan] en dan begeleidde jullie die samen naar de slagerij. Het kan enkel danig verbijsterend worden genoemd wanneer u opeens stelde dat u 100 procent zeker was dat de koeien door de slagers gekocht waren. U ging immers, zonder op de hoogte te zijn van een enkel detail en zonder de slagers ooit te hebben ontmoet, bij schemerdonker, koeien halen op plaatsen die u niet kent. Sterker nog, u ging de koeien niet zelf halen, u wachtte op S.. Dat u plotsklaps tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u zeker bent dat de koeien niet waren gestolen, snijdt dan ook geen hout, want u heeft

tijdens het uiteenzetten van uw problemen in vrij relaas aangegeven de zaak nooit met S. te hebben besproken, noch heeft u het zich ooit iets in verband met de koeien afgevraagd, en – daarenboven – de koeien bleken uiteindelijk wel degelijk gestolen (zie notities CGVS, p.13-14). Wanneer de slagers werden gearresteerd en S. vluchtte [op 27 februari 2016], moet u opnieuw steunen op de bijstand van uw bakkersbaas, die u informeerde over het incident (zie notities CGVS, p.16), én die uw verblijfplaats heeft verzwegen wanneer de politie u in de bakkerij kwam opzoeken om u te arresteren (zie notities CGVS, p.14). **U blijkt, tijdens het persoonlijk onderhoud, uw rol in deze koeiendiefstallen dan ook systematisch te minimaliseren door op te werpen dat u een speelbal was van de gebeurtenissen, met weinig controle over uw eigen acties. Echter, is het weinig ernstig dat u zich danig geringe vragen zou stellen bij een onderneming waarin u zich uit vrije wil heeft begeven, en waaruit u geld slaat, en zodoende maakt u uw profiel als slachtoffer van het hele gebeuren absoluut niet aannemelijk.**

Ten slotte, dient nogmaals benadrukt, dat de problemen die u bij terugkeer naar Gambia zou verkrijgen in verband met deze diefstallen, gewoonweg de gevolgen zijn van het Gambiaanse strafrecht, en geenszins te maken hebben met vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Gevraagd wat er zou gebeuren wanneer u vandaag naar Gambia zou terugkeren, antwoordde u dat u zou worden gearresteerd door de Dental Association, die een akkoord heeft met de [Gambiaanse] autoriteiten, en dat u een gevangenisstraf zou krijgen van vijf jaar (zie notities CGVS, p.16). U voegde eraan toe dat de twee gearresteerde slagers ook in de gevangenis verbleven, maar dat één van hen ziek werd en overleed. Gevraagd of u bang bent om te worden gearresteerd [bij terugkeer], antwoordde bevestigend. Gevraagd of er nog andere dingen kunnen gebeuren wanneer u zou terugkeren, antwoordde u dat de vader van uw verloofde u zou laten arresteren [om andere redenen - zie verder]. Het dient dan ook opgemerkt dat u in Gambia de wet heeft overtreden, en dat u omwille van deze overtreding – na een gerechtelijke procedure - mogelijks een gevangenisstraf moet uitzitten. Het gegeven dat u al dan niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u deze overtreding beging, doet hier niet terzake, en de beoordeling van deze omstandigheden ligt enkel in handen van het Gambiaanse gerecht. Er zijn ook geen redenen om aan te nemen dat u onterecht of onredelijk zwaar zou worden veroordeeld. U stelde immers zelf dat ze [de Gambiaanse autoriteiten] gewoon de wet gaan toepassen om de dieven van de koeien te straffen (zie notities CGVS, p.21).”.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

10. Inzake zijn vrees voor de vader van zijn verloofde R. herneemt verzoeker dat de vader van R. klacht tegen hem heeft ingediend ten gevolge van de zwangerschap van R. en benadrukt verzoeker dat het onmogelijk is voor hem om met R. een relatie te hebben.

Dergelijke argumenten zijn evenwel niet dienstig ter weerlegging van de terechte en omstandige motiveringen in de bestreden beslissing dienaangaande:

“Bovendien, kan niet worden ingezien om welke redenen de vader van R. u nog steeds zou willen aangeven aan de politie, **gezien u van plan bent om met R. te huwen** (zie notities CGVS, p.18-19). Gevraagd om welke redenen de vader nog steeds problemen maakt, terwijl u R. wil huwen, antwoordde u – danig verbazend – dat enkel R. zelf weet dat u haar wil huwen, maar dat de vader het niet weet (zie notities CGVS, p.18). Uw handelingen zijn dan ook **absoluut niet logisch**, gezien u uw verloving niet aan de vader heeft bekendgemaakt, vanwege hypothetische gevolgen die deze bekendmaking met zich mee zouden brengen. U stelde immers dat de vader zou zeggen dat een huwelijk niet legaal is voor de islam omdat het al werd geconsumeerd (zie notities CGVS, p.18). U stelde dat u zeker bent dat hij niet aanwezig zou zijn op het huwelijk (zie notities CGVS, p.19). **Aldus, kan enkel worden vastgesteld, dat u een mogelijke oplossing voor het probleem gewoonweg niet aan de vader heeft gecommuniceerd.** Verder, blijft u vervallen in vage en onlogische verklaringen door te stellen dat haar vader sowieso problemen zou maken mocht u voorstellen haar te huwen, dat u haar enkel in België, of buiten Gambia, zou kunnen huwen; en dat er binnen de islamreligie geen oplossing bestaat voor een dergelijk probleem (zie notities CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd wat het probleem zou zijn wanneer u met R. zou huwen, als gezin alleen zou gaan wonen, of ergens anders in Gambia zou gaan wonen, antwoordde u – zonder enige logische uitleg – dat uw religie zo een relatie niet wil. U stelt simpelweg dat ze dit in Gambia niet zouden accepteren, en dat u zich in Gambia ook niet kan verbergen [voor de vader van R.]. **Dat u de mogelijke oplossing van dit probleem niet eens gecommuniceerd heeft aan uw vermeende vervolger – de vader van R. – omwille van hypothetische, en weinig logische, gevolgen van deze bekendmaking, is danig weinig aannemelijk, en zodoende kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u met de vader van R. heeft – of zult hebben bij terugkeer naar Gambia.**”

11. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekers voorgehouden problemen met de Dental Association én met de vader van zijn verloofde van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard zijn. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Gambia (nog daargelaten dat zijn voorgehouden Gambiaanse nationaliteit geenszins is aangetoond, noch wordt aangenomen) te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

12. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemene informatie aangaande de situatie in gevangenissen in Gambia (stukken 3-6). Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker de voorgehouden feiten niet aannemelijk heeft weten te maken, zodat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker omwille hiervan in de gevangenis zou belanden.

Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat - voor zover de feiten waarachtig zijn - ongerechtvaardigd is dat hij zou worden berecht en belet niets hem er in dat geval van zich te verdedigen voor de nationale Gambiaanse rechter.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij onterecht of onredelijk zwaar zou worden beoordeeld. Uit zijn verklaringen blijkt slechts dat hij meent dat de autoriteiten de wet zullen toepassen (*"Ik weet één ding, ze hebben me in een groep gestoken, de personen die dief zijn van koeien, en ze gaan de wet toepassen om de dieven van koeien te straffen."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de informatie van louter algemene aard is en geen betrekking op verzoekers persoon heeft. Uit deze informatie kan geenszins worden opgemaakt of en dat verzoeker in de gevangenis zou terechtkomen, laat staan dat hij er persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade zou lopen.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS